

Koskelaiset

SUKUSEURAN
TIEDOTUSLEHTI

30. 4. 1992

N:o 4

Artjärven kesätapaaminen: Yleiskuva Töyrylän pihapiiristä. Sää oli suosiollinen ja päivä kokonaisuudessaan mielinpainuva.

Kesätapahtuma Artjärven Töyrylässä

Elokuun ensimmäinen lauantai valkeni aurinkoisena, juuri sellaisena kuin varmaan kaikki Koskelaiset toivoivatkin. Päivähän oli varattu sukuseuran kokoontumiselle Artjärvelle Ritva Ihalaisen ja Jaakko Viljasen maatilalle Töyrylään. Talossa oltiin valmistauduttu vastaanottamaan sukulaisia sadan hengen verran, eikä odotuksissa petetty. Autoja lipui pihaan parhaimmillaan kuin itsenäisyyspäivän vastaanotolle. Kaikille löytyi pihapiirissä parkkipaikka ja autoista purkautettiin helpotusta tuntien Luojan kauniiseen ilmaan viheriälle pihanurmikolle.

Tervehdykset, esittelyt ja pikaiset kuulumiset vaihdettiin ja siirryttiin tapaamaan seuraavia kysellen milloin kuulumisia, milloin nimiä, vuodet kun eivät mene jälkiään jättämättä. Useille tapaamisen välillä on monta vuotta vierähtänyt, siksi olikin paljon haastamista.

Selvitettyämme päivän ohjelman rungon talon isäntä Jaakko toivotti vieraat tervetulleiksi ja Hannu luovutti muistoksi sukuseuralta Vahviala-viirin talon isäntäväelle. Siitähän sitä alkuun päästiin.

Vieraat kutsuttiin noutamaan suuhunpantavaa, höyryävää lohikeittoa, karjalanpiiraita munavoilla, leipää leikkeleineen, vot ko se oll hyvää! Jokainen varmaan nautti ruokaillessaan sananmukaisesti ulkona, kuuluuhan se n.k. paremmankin väen tapoihin käydä "ulkona" syömässä. Ruoan hieman painuessa vaihdettiin ohjelma-järjestystä, eli pidettiin vuosikokous. Seuran puheenjohtajana Hannu avasi sen. Hän palasi alkusanoissaan vielä viime kesän kotiseutumattojen muistoihin. Jokainen mukanaollut tunsikin sykähdysten rinnassaan, muistot kulkivat kuvina mielessä.

Karjalaliitto on myöntänyt sukuseuran anomuksesta kunniamerkit Ilmille, Heikille ja Paulille, jotka Hannu jakoi. Tosin Ilmi oli jo omansa saanut keväällä eri yhteydessä, joten ruusu ja halaus olivat jäljellä, ne hän sai Hannulta. Heikki sai paitaansa hopeisen ja Pauli pronssisen merkin, Ilmi puolestaan ojensi ruusut ja lämpimät halaukset.

Päästiin viralliseen puoleen. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin seuran perustajajäsen dipl.kauppias E. A. Koskelainen, sihteeriksi Timo Pellikka. Heti alkumetreiltä lähtien voitiin todeta, että pojat eivät olleet ensimmäistä kertaa pappia kyydissä, kokouksen läpivienti tapahtui ammattitaidolla. Liekö ruoka vienyt veren vatsaan, kun jäsenistö oli niin vaitonaista, eipä käytetty puheenvuoroja liiemmälti. Asiat ovat tietysti hyvin hoidettu, huomauttamista ei ole, joten mitäs siinä sitten olisikaan puhumista.

Kokouksen päätyttyä lauloimme Karjalaisten laulun viulun säestyksellä, silloin lähti yleisöstä ääntä, se tuli suoraan sydämeistä. Olikin aika hellitellä nauruhermoja, siihen soi meille tilaisuuden taikuri El'Seppo. Tarkkaavaisinkaan ei päässyt tempuista perille, vaikka Seppo yritti tempujaan meille selvittää. Taikatempuut jäivät yhä salaisuusiksi, niinkuin pitääkin.

Sukuseuran kesätapahtumien ehdoton traditio on luontopolku. Suosionsa se sai nytkin, noin 55 henkeä joko yksin, kaksin tai teamissä lähti matkaan. Suurimmat miinuspisteet syntyivät polttoainesäiliön tilavuuden ja matkan pituuden arvioinnissa. Parhaat kolme palkittiin talon tarjoamalla Elysee-pullolla, kaikille muillekin riitti jonkinlaista mainostavaraa muistoksi kovasta kisasta.

Kahvinjuonnin ja rupattelun lomassa oli mahdollisuus tanssahdella Seppo Puolakan laulun ja hyvän musiikin myötä. Lämmin päivä ja liikunta musiikin tahdissa sai hien pintaan, mutta halukkaille oli sauna lämpimänä, joten sinne vaan! Suolapalaksi jokainen sai oma-toimisesti paistaa makkaraa.

Päivän taittuessa iltaan vieraat pakkautuivat autoihinsa ja lähtivät kotiin tai mökeillensä. Lausuttiin jäähyväiset ja toivoteltiin hyvät voinnit. Tuntui siltä, että jokaisella oli ollut piristävä päivä arjen aherruksen lomassa, niin oll meikii.

Kiiton, sukulaiset, kun tulitte, muistellemme tuota päivää talvi-iltoina!

Kiitos, Ritva ja Jaakko, kun kutsuite! Puitteet olivat mahtavat viettää päivä luonanne viheriällä nurmikolla sinitaivaan alla. Lipun lasku illalla oli kuin piste 1:n päälle. Juhlapäivä päättyi juhlahetkeen.

Mukana olleet AIJA ja PAULI

Kannanotto Karjalan palautukseen

Pakkorauhanteoissa menetetyn Karjalan palauttaminen jälleen muun Suomen yhteyteen on noussut voimakkaana oikeutetusti esiin. Koskelaisten sukuseuran johtokunta on omalta osaltaan myöskin tehnyt voitavansa asiassa ja ottanut kantaa lähettämällä Karjalan Liitolle julkilausuman, jossa annetaan varaukseton tuki liiton puheenjohtaja *Rauno Meriölle* sekä Karjalan Liiton hallitukselle. Julkilausuma oheistetaan kokonaisuudessaan toisaalla lehdessämme.

Johtokunta päätti edelleen samassa 14. 10. 1992 Karjala-talossa pitämässään kokouksessa lähettää taloustalkooavustusta Liitolle 1.000,- mk sekä lisäksi johtokunnan jäsenet päättivät kukin omasta puolestaan tukea Karjalan Liiton toimintaa satasen lahjoituksella.

Kotiseutumatka

Vaikkakin toisaalla lehdessämme kerrotaan toimintasuunnitelmasta, joka merkitsisi kotiseutumatkaa ensi kesän aikana, niin nyt kummin-kin näyttää siltä, ettei sanottua yhteismatkaa voida järjestää toivotulla tavalla ja siitä siten joudutaan tällä erää luopumaan. Sensijaan yksityisiä pienseurumatkoja suositellaan tehtäväksi ja matkojen onnistumista auttavat jo saadut hyvät suhteet paikallisiin asukkaisiin, Mikkoon kumppaneineen.

Toivotaan "kotoisia" matkoja kaikille matkaavaisille. Ehkäpä joskus tilanne laukeaa ja päästään taas yhdessä matkaamaan.

Entinen puheenjohtajisto jatkaa

Kesätapahtumaan liittyi perinteellisesti myöskin kuluneen kaksivuotiskauden vuosikokous, jonka avasi seuran puheenjohtaja *Hannu Koskelainen* kertoillen puheessaan sukuseurojen kuulumisia sekä saatuja kokemuksia kotiseutumatkalta Vahvialan Koskelaan ja lähikyliin sekä Viipuriin, joihin matkoihin osallistui vuoden 1990 aikana 120 seuran jäsentä.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin *Eino A. Koskelainen*, sihteeriksi *Timo Pellikka* sekä pöytäkirjan tarkastajiksi *Toini Pellikka* ja *Anja Laitinen*. Hyväksyttiin toimintakertomus ja tilinpäätökset sekä käsiteltiin tulevaan toimintaan koskeva talousarvio, joka perustuu 30,- markan jäsenmaksuun henkilöltä. Jäsenmaksuun sisältyy myöskin vuosittain ilmestyvä seuran oma tiedotuslehti.

Toimintasuunnitelma sisältää mm. kesän 1992 kotiseutumatkan, joka pyritään tekemään yhteismatkana linja-autolla aina perille Koskelaan saakka sekä tietenkin Viipuriin.

Seuran ilmoitukset päätettiin edelleen julkaista Karjalassa ja Koskelais-lehdessä.

Seuran puheenjohtajaksi valittiin edelleen Hannu Koskelainen sekä samoin uudelleen varapuheenjohtajaksi *Heikki Koskelainen*.

Erovuoroisten vaalin jälkeen tuli johtokunnan kokoonpanoksi: *Maija-Liisa Laakso* sihteeriksi, *Ilmi Koskelainen* rah.hoit. *Kalevi Ristola*, *Pauli Vainikka*, *Juhani Partanen*, *Anne Niiranen*, *Matti Koskelainen*, *Ensio Vilkkonen* ja *Toini Pellikka*. Edustajiksi Karjalan Liittoon ja sukuseurojen kokouksiin valittiin Hannu Koskelainen ja Heikki Koskelainen.

Tilintarkastajiksi valittiin *Hilkka Mattila* ja *Pirjo Mäki-Korte*, varalle *Terttu Lovén* ja *Anja Laitinen*.

Kunnianosoitukset:

Tilaisuuden alussa ojennettiin Karjalan Liiton myöntämät ansiomerkit seuran ansiotuneille jäsenille: hopeisen ansiomerkin sai Heikki Koskelainen ja pronssisen Pauli Vainikka. Ilmi Koskelaiselle myönnetty kultainen ansiomerkki oli luovutettu jo Karjalan Liiton vuosikokouksen yhteydessä keväällä. Merkinsaajien puolesta puhui Heikki Koskelainen.

Karjalan Liiton myöntämien ansiomerkkien jakotilaisuus. Vasemmalta: Heikki Koskelainen, Ilmi Koskelainen, Pauli Vainikka ja ansiomerkit jakanut puheenjohtaja Hannu Koskelainen.

KARJALAN LIITON HALLITUKSELLE

Koskelaisten Sukuseura haluaa esittää Karjalan Liitolle ja erityisesti sen puheenjohtajalle tukensa tämän esittämien näkökohtien puolesta luovutetun Karjalan alueen palauttamiseksi takaisin Suomen yhteyteen.

Viime vuosina koko Euroopassa ja erityisesti Baltian maissa tapahtunut valtiollinen kehitys on antanut mahdollisuuden myös Suomen ja Neuvostoliiton välisten suhteiden tarkasteluun uudelta pohjalta. Maittemme välinen Ystävyyss-, yhteistyö- ja avunantosopimus jäisi nyt käynnistettyjen neuvottelujen jälkeen uudistettunakin pelkäksi fraseologiaksi ellei se anna mahdollisuutta avoimeen keskusteluun luovutetun Karjalan alueen kohtalosta ja rajojen tarkistuksesta muuttuneissa olosuhteissa.

Perusteita Karjalan alueen palauttamiseen ei ole tarpeen ainakaan meille karjalaisille esittää. Toisaalta on myönnettävä, että kysymys ei ole ongelmaton tarkastellaanpa sitä poliittiselta, taloudelliselta tai sosiaaliselta näkökannalta. Tiedämme, että rajojen siirtämiseen liittyy aina erittäin vaikeita poliittisia ja valtopoliittisia kysymyksiä ja tiedämme, että Karjalan kannaksen infrastruktuuri on rappeutunut ja sen ekologinen tilanne hälyttävä. Alueella asuu yli 200.000 Neuvostoliiton eri alueilta siirrettyä henkilöä, jotka haluaisivat jäädä nykyisille asuinsijoilleen. Heidän elinolosuhteittensa sopeuttaminen suomalaiseseen yhteiskuntaan ei olisi ongelmaton.

Luovutetun Karjalan palauttaminen Suomen yhteyteen olisi kuitenkin nähtävä sekä haasteena että investointina tulevaisuuteen tilanteessa, jossa olemme ajautuneet itsenäisyyden ajan pahimpaan taloudelliseen lamaan. Karjalan palauttaminen antaisi mahdollisuuden läheisempään taloudelliseen yhteistyöhön Pietarin talousalueen ja koko Venäjän tasavallan kanssa. Tähän tulisi olennaisena osana kuulumaan uhkaavan ekologisen katastrofin torjuminen erityisesti Laatokan ja itäisen Suomenlahden osalta.

Suomen kannalta Karjala merkitsisi haasteita ja uusia näköaloja; juuri niitä tekijöitä, joita nykyisessä suhdannevaiheessa tarvitaan. Karjala merkitsee myös resursseja ja luonnonvaroja, jotka antaisivat uutta pohjaa taloudelliselle toimeliaisuudelle ja yrittäjyydelle. Karjalasta ja sen pääkaupungista Viipurista voisi muodostua Idän ja Lännen kohtauspaikka, uusi kulttuurikeskus sekä kauppapaikka, joka hyödyttäisi Suomea myös taloudellisesti.

Kaikille suomalaisille ei Karjalan kysymys näytä olevan tärkeä, mihin osaltaan vaikuttaa tiedon puute. Sodanjälkeisellä sukupolvella ei ymmärrettävästi voi olla riittävästi tietoa Karjalasta, sen historiasta ja merkityksestä koko Suomen kulttuuriin ja taloudelliseen kehitykseen. Myös tässä mielessä Karjalan Liitolla on tärkeä työskä Karjalaa koskevan asiallisen tiedon levittäjänä ja mielipiteen muokkaajana.

Edellä esitettyyn viitaten Koskelaisten Sukuseura esittää, että Karjalan Liitto pyrkisi kaikin käytettävissä olevin keinoin vaikuttamaan Karjalan palauttamista koskevien neuvotteluiden käynnistämiseen. Mielestämme kysymykseen luovutetun alueen rajojen tarkistamisesta ei tulisi tällä hetkellä olla Karjalan Liitossa yksinomaan sisäinen asia vaan Liiton tulisi pyrkiä vaikuttamaan siihen sekä asiallista keskustelua ylläpitämällä että suorilla yhteyksillä maamme ulkopoliittiseen johtoon.

Toivotamme Karjalan Liitolle parhainta onnea ja menestystä sen tärkeässä työssään karjalaisuuden ylläpitäjänä, edistäjänä ja tiedon levittäjänä.

Helsingissä 23. lokakuuta 1991

Koskelaisten Sukuseura ry

Hannu Koskelainen
puheenjohtaja

Heikki Koskelainen
varapuheenjohtaja

Kaksi Koskelaista Vahvialan kunnanvaltuustossa

ENOJUHANA

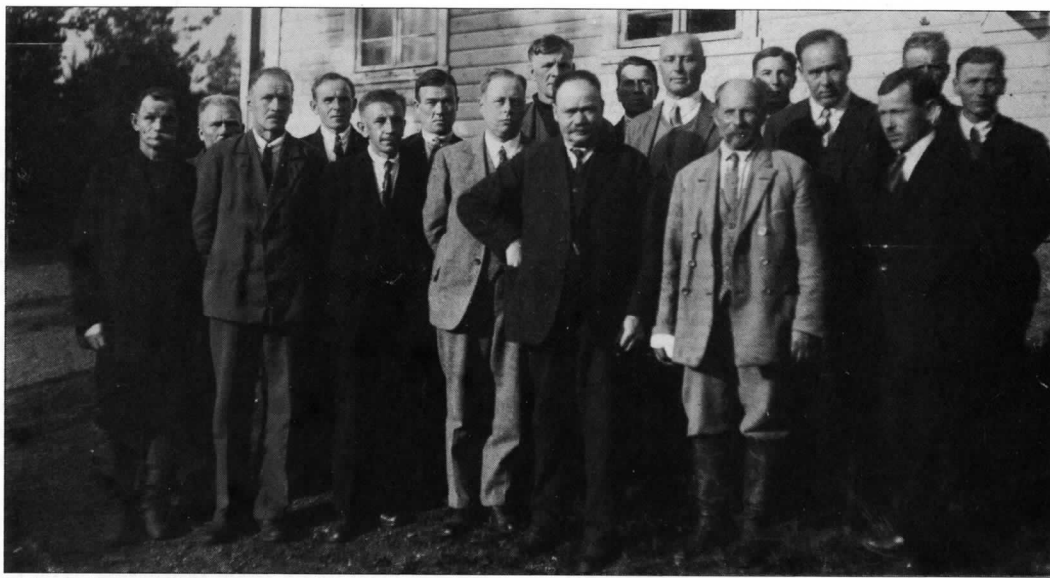
Vahvialassa oli laaja Koskelaisten suku. Suurin osa oli maanviljelijöitä, joista osa Viipuriin ja Uuraaseen siirtyneitä työn hakuun. Vahvialan kunnanvaltuustoon on kuulunut kaksi Koskelainen sukunimistä valtuutettua. Vanhin oli maalaisliittolainen Juhana Koskelainen (Juhola) maanviljelijä Koskelan kylästä, syntyi 3. 10. 1865 Viipurin maalaiskunnassa.

Juhana Koskelaisella oli lempinimenä Eno-Juhana, monet hänet Turvaksensa Tunki. Lapsia ei ollut ensimmäisestä avioliitosta, mutta palkollisia monia, kuten kuvakin todistaa. Ensimmäinen vaimo oli kunnanvaltuutettu Edvard Koskelaisen vaimon täti.

Toinen vaimo oli pitkään palkollisena Onnelassa ollut, kunnes emännän kuoltua tuli emännäksi ja hän sai pojan. Eno-Juhana oli kunnallispolitiikassa ja kirkollisessa elämässä mukana jo Viipurin maalaiskunnassa, kunnanvaltuustossa ja lautakunnissa oli mukana Vahvialan kunnan ja seurakunnan perustamispöyhissä innolla toimien. Kunnan itsenäistyttyä Eno-Juhanalla oli paljon kunnallisia luottamustehtäviä: Kunnanvaltuustossa 1921—33, kunnallislautakunnassa = kunnanhallitus 1921—36, huoltolautakunnan huoltokaitisijana 1927—40, taksoituslautakunnan jäsen 1923—30, Valtion verolautakunnassa 1922—26, majoituslautakunnan puheenjohtajana 1922—27 ja jäsenenä aina vuoteen 1940 asti, tielautakunnan varajäsen 1923—25, työttömyyslautakunnassa 1929—32 jne. Uskonnollisena ihmisenä oli tehtäviä kirkonkin piirissä. Kaiken tämän voi hoitaa, kun oli aviopuolisona toimelias emäntä ja hyviä palkollisia, niin työt sujui isännän poissa ollessakin. Juhana Koskelainen kuoli 80 vuotiaana Matkussa.

Juhana Koskelaisen väki. Vasemmalla istuu emäntä ja oikealla Juhana isäntä. Lisäksi kuvassa on kaksi renkiä ja kaksi piikaa.

Vahvialan kunnanvaltuuston jäsenet 1930. Eturivissä toinen oikealta Juhana Koskelainen yllään sarkapuku ja jalassa saappaat. Edvart Koskelainen kuvassa taaimpana toinen oikealta.

AHOLAN EETSA

Toinen näistä koskelaisista Vahvialan kunnanvaltuustossa oli Kintereen kylässä asunut Edvard Koskelainen syntyi 23. 8. 1885. Hän, "Aholan Eetsa" oli kymmenlapsisen perheen jäsen ja avioitui 1921 juuri itsenäistyneen Vahvialan kunnan aikana. Itse Eetsa syntyi kylän vielä kuullessa Viipurin maalaiskuntaan. Lapsia Eetsalla vaimonsa kanssa oli elossa kaksi. Edvartin vanhemmilla oli pieni yht. 40 hehtaarin maatila Kintereen kylässä. Eetsa kiinnostui jo nuorukaisena yhteiskunnallisista asioista liittyen jo varhain vanhaan työväen puolueeseen vuosisadan alussa. Sosialidemokraattisessa puolueessa tuli hänelle erilaisia tehtäviä ja ne lisääntyivät yhä kun hän tuli valituksi kunnanvaltuustoon vuosiksi 1928—30 ja sittemmin uudelleen 1934 tullen myös valituksi valtuuston varapuheenjohtajaksi 1938. Hän kuului myöskin Nurmin kansakoulun johtokuntaan 1931—39.

Vahvialan kunnalla oli paljon omaisuutta, maata ja sitä varten tarvittiin hoitokunta johon hänet valittiin ennen sotia ja välirauhan aikana hän jatkoi samassa tehtävässä. Välirauhan aikana tarvittiin erilaisia toimikuntia asioiden hoitamista varten ja niinpä Edvart Koskelainen toimi myöskin sotakuukausipalkkalautakunnassa ja jälleenrakennuslautakunnassa. Hän kuului myös Tervajärven Osuuskassan hallintoon jatkaen tässä tehtävässä myös sodan jälkeen perustetussa Vahvialan Osuuskassassa.

Kunnallisia tehtäviä Edvart Koskelaisella oli niinikään Sääksmäen kunnassa sekä kuului hän Porvoossa toimivaan Vahvialan kunnan toimikuntaan kunnes muutti Iittiin.

Edvart Koskelaisen elämän kaari päättyi 68 vuotiaana.

Edvard Koskelaisen perhe kaurapellolla 1938.

KAISA KOSKELAINEN

Vahvialan kunnan kirjanpitäjänä = kunnansihteeri, toimi Kaisa Koskelainen Sipilän kylästä syntyi Viipurin maaseurakunnassa 25. 10. 1910. Hän kävi keskikoulun Viipurissa ja hänet kiinnitettiin 1931 kunnan palvelukseen.

Käytyään kirjanpitokurssin 1935, vakinaistettiin hänet kunnan kirjanpitäjäksi. Tässä toimessa hän oli vuoteen 1940 saakka. Kunnanhallinto oli hänen työhönsä aina erittäin tyytyväinen. 1940 Kaisa Koskelainen hakeutui Messukylän kuntaan kirjanpitäjäksi, 1941 kun menimme jälleen Vahvialaan kunnan johto halusi Kaisan jälleen entiseen virkaan. Kilpa Messukylän kanssa toi Kaisan Vahvialaan ja virassaan hän oli sodan loppuun asti. Sodan jälkeen hän on hoitanut samoja tehtäviä Valkealan kunnan palkkalistoilla. Kaisa oli tykätty, taitava ja uskollinen tehtävissään, kunnan johto oli erittäin tyytyväinen hänen työtehtäviinsä.

Maila Koskelainen

Matti Koskelainen on poissa

Sukuseuran toiminnassa tiiviisti mukana ollut johtokunnan jäsen Matti Koskelainen menehtyi uuvuttavaan sairauteen Helsingin Terhokodissa 25. 2. 1992, 60 vuoden ikäisenä.

Matti Koskelainen tunnettiin elämänmyönteisenä ja ututterana ihmisenä, joka nuoruudessaan osallistui myöskin urheiluharrastuksiin ollen aikanaan mm.

TUL:n lentopallomaajoukkueen edustusurheilija.

Ammatissaan Matti menestyi. Toimittuaan vuosikymmenet kattoasentajana hän muutamia vuosia sitten perusti oman yrityksen, jota hän johti viime vuoteen saakka jättäen yhtiön pojalleen.

Seurapiireissä Matti tunnettiin huumorintajuisena, hyväntahtoisena ihmisenä ja jätti hän jälkeensä laajan ystäväpiirin. Matti Koskelainen siunattiin haudan lepoon Malmin suuressa kappelissa. Koskelaisten sukuseura laski pidetyn johtokunnanjäsenen haudalle kukkalaitteen.

Matin muistotilaisuudessa suoritetusta muistamisesta omaiset esittävät sukuseuralle parhaimmat kiitoksensa.

KOSKELAISET

Vastaava toimittaja: HANNU KOSKELAINEN

Ladonta: ENSIO VILKKO OY

Paino: INVAPAINO

Julkaisija: KOSKELAISTEN SUKUSEURA RY